

Izhaja vsak četrtek. (Esce ogni giovedì) - Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Favelli 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured. FRANCE BEVK
Cena oglesom: 1 milim. višine v širini enega stolpa L. - 80, za trgoveške reklame, bančna obvestila poslana, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta L. 1.—
Celoletna naročnina L. 15.—. Za inozemstvo L. 22.50

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 29. oktobra 1925 - GORIZIA, giovedì li 29 ottobre 1925.

št. 44

Jaše smrt že dolga leta...

(K SLIKI.)

Jaše smrt že dolga leta,
da je prišla pred Locarno,
tam bo zanjo dan plačila,
na prsih njenih najbolj varno.

Upamo, da enkrat konec
bo vseh groženj, vojnih furij,
da spogledal je vsak slepec
končno ob dvanajsti uri...

Težka uganka.

Jezično in debelo Ano
Izbral si hud je zmaj za hrano.
Iz žrela se cede mu sline,
Ko vleče Ano v globočine.

Da to za Ano je opasno,
Gotovo vsakemu je jasno.
In zmaju v žrelo Ana zroč
Klicati prične na pomoč:

»Oj vitez Ciril! kje si, kje?
Iz krempljev zmaja otmi me!
Zasliši Ciril Anke glas;
Telo mu strese mrzel mraz,

Pred luknjo zmaja koj hiti,
Da Anko živo še dobi.
In tam zavpije: »Zmija, hoj!
Pozivljam te na smrtni boj!«

Priplazi zmaj se zdaj na plano,
S seboj pripelje blede Ano —
Ciril krikne: »Vrag zdaj znaj,
Kdo je med vama — pravi
zmaj?«

Maja.

Gorica, 29. oktobra 1925.

Mirovno seme, ki so ga vr-
gle bojov lačne in site države
Evrope v Locarno, je padlo na
rodovitna tla. Duh miru, ki so
ga do danes zanikali, se je izci-
mil v vseobčo odpuščanje, in
iz ust mero- in miru-dajnih
ministrov je kapljal balzam
sporazuma, ki se je nagromadil
v deset členov, važnih za
vso Evropo in zanimivih za
ves svet. Končno je pustil
francoski petelin nemškemu
Mišelnu njegovo Porurje, zle-
tel na streho mirovne palače
in zapel... Evropejski boga-
taši si ležijo vendar enkrat v
objemu, mesto kot do sedaj v
laseh, ko so z raznimi pakti
zasigurovane ne samo meje, am-
pak tudi njih žepi, ki so po-
stali kljub masnim vojnim
dobičkom lačni in žejni.

Deset locarnskih zapovedi
ni cunja papirja. One garanti-
rajo državam meje, ki jih so-
vraštvo ni priznalo. S tem je
mir in pokoj zagotovljen,
amen. Bog Mars je moral za-
enkrat iti v pokoj brez pokoj-
nine, dokler ga zopet ne po-
kličejo na dan. (Kot izvemo,
so se ga usmili Grki.)

Šambrlen je dejal pri čaju,
da bodo lahko popuščili pipo
miru po indijanski navadi, ako
tudi sede med sodi smodnika
(tako namreč izgleda tu naj-
novejši evropski mir) V srcu
slednjega naroda lahko vzkli-
je nežno seme, se razvija in
raste, da tudi z nemškega hra-
sta ni pričakovati kakega že-
lodja spora za bodočo vojno.

Sicer pa bo Anglija vedno
plavala po zraku in skrbno
pazila, da se v nemškem gaju
kaj nedovoljenega ne zgodi.

In tudi Moskva naj dobro
pazi, da nežni rastlinici miru
ne natrese smodnika pod ko-
renine, ker bi jo Anglija po-
šteno ob strani gledala, reci-
mo, ker drugega bi pač ne mo-
gla storiti.

Z belo lilijo nas čuva
angel zlat miru,
da lahko živimo, spimo
vedno brez strahu.

Mi o volku — volk iz hoste.
Mi o miru, a miru ni. Bolgari
občutijo na svoji koži bega
Marsa in kljub Locarnu poka-
jo kanoni.

Kdo je začel — ne ve nihče.
Kdo je kriv, ne ve nihče. Bol-
gari pravijo, da so nedolžni,
Grki so nedolžni. Usoda! Ka-
noni so se sami sprožili, noge
vojakov so same pričele mar-
širati in da so padle krogle
ravno v Bolgarijo in da so pri-

šli vojaki ravno v Bolgarijo,
kdo more kaj zato.
Svet Zveze narodov bo raz-
pravljaj, ugibal, delal, se potil,
Bolgari in Grki se bodo pa
klali.
saj z belo lilijo nas čuva
angel zlat miru...
Čuk na palci.

Nevarna past.

„Gospod, ali se ne bojite žepnih tatov?“
„No, vam morem povedati, da sem za vse slučaje dobro
pripravljen...“
„Av...“

Ah, oči, oči!..

(Groteska. Spisal Karlo.)

Zahotelo se mi je ven v
zvezdnato noč, pod senčnati
drevored! Luči so se bleske-
tale po mestu, v mojo sivo
mantelino so pršeli žarki od
vseh strani, moje kratkovid-
ne oči pa so se ozirale prepla-
šeno in nerodno po vojaških
kapah, da ne bi prezrle zlatih
in srebrnih trakov. Roka mi
je segala kar sama od sebe k
pokrivalu in padala kot mrt-
va nazaj k telesu... Mimo so
švigali cvetoči obrazi, pozla-
čeni od pramenov občestnih
svetilk. Oči so se bliskale...
svileni trakovi so šumeli...
okrog ust vabljivi smeh...
Zamet je na ustnicah, biseri
so v očeh, sem si mislil in na-
penjal svoje kratkovidne oči
... in sem sanjal... sanjal.
Življenje je vrelo po ulici, a
jaz sem si želel ven v zvez-
dnato noč, pod senčnat drev-
vored.

Takrat je švignila mimo
mene... zlati angeljc. Dvoje
bogato obrobljenih žarkov se
je čisto od blizu nagnilo k

meni in me poljubilo v moje
žalostne, osamele oči in me
povabilo dalje... Skozi me-
glo mojih oči se mi je zdelo,
da je bila napudrana v obraz,
a kdaj sem še verjel svojim
lastnim očem! Dišala je po
samih rožicah, v pogledu je
bilo hrepenenje tiste noči, ča-
robne dišave tistega močnega
zraka v bogati ulici. Stisnil
sem se v mantelino in pospe-
šil korak.

Zavila je mimo okna, ki ga
je razsvetljevalo dvoje veli-
kih električnih luči. Za hip se
je vstavila pri kinematograf-
skih slikah... sladka vaba...
nato je švignila v temnejšo u-
lico in vtonila... Nato sem
švignil v temnejšo ulico in
sem vtonil... v senco hiš.
Tam, dvajset korakov pred
seboj sem jo čutil... ker jo
nisem videl. Slišal sem šum
korakov, ki ni bil močnejši od
udarcev mojega srca... Sve-
tilka... žareč obraz, ki se je
obrnil... Zopet je zavila v
desno ulico, še temnejšo.
Švignila je mimo svetilke, vi-
del sem njen rdeč klobuk, ki
je zaplul kot jadernica v po-

tapljajočem se solncu. Pod
svetilko sem potegnil iz žepa
uro in pogledal. Še dve uri
sem imel časa. Takoj sem bil
za njo. Pri temnih vratih se
je vstavila. Zdelo se mi je, da
se je priklonila za hip, izgini-
la in se zopet prikazala v
družbi druge osebe. Stisnil
sem se v starinska vrata za-
nemarijene hiše in čakal. Po-
stava je izginila in ostala sa-
ma. Krenila je dalje. Koraki
so bili močnejši, redkejši in
niso bili več tako burni. Za
trenotek sem se vstavil, ker
se mi je zdelo, da sem pre-
blizu.

Zavila je po dolgi ulici, ki
je končala v širokem drevo-
redu. V meni je zaigralo vse
prepojeno onega sladkega
hrepenenja po uživanju ne-
znanega, sladkega, lepega.
Stisnil sem se v mantelino,
vrgl okraiek čez ramo in na-
pel oči. Tam ob temnih hišah
je stopala in zdelo se mi je,
da se je nekočkrat ozrla,
kot bi prisluhnila, če ji kdo
sledi. Potuhnil sem se vsaki-
krat ob zid, če nisem mogel
najti primernih vrat. Počasi
sem zopet sledil, prevzet od
nekega hrepenenja, sladkega
pričakovanja... Dospela je
do zadnje hiše. Postal sem!
Za menoj je drdral voz. Ko-
čija je švignila mimo mene,
komaj sem se stisnil v so-
sednjo ulico, da me ni obsul
roj sitnih žarkov, ki so drveli
naprej in požirali temo, tako
prijetno v predmestju velikih
mest. Takrat sem stegnil vrat,
da bi videl, kako jo bo objela
luč kočijine svetilke. Stal sem
na nasprotni strani in mogel
sem opaziti le zadnji košček
njenega plašča, ki se je zasve-
til med drevjem. V daljavi je
vtonil voz in sledil sem dalje.
Stopala je po stezi med drev-
voredom, zdelo se mi je, da
koraka počasneje, da čaka ve-
doča, da ji nekdo sledi. Pre-
vzelo me je čuvstvo v zavesti,
da sem sam z njo, zunaj pod
senčnatim drevoredom in so
mi zvezde svetilke in je luna
zlata predilka srebrnih niti, ki
prepletajo ozračje in sipljejo
dragega parfuma, ki diši po
ljubezni. Sladko čuvstvo me
je stisnilo še globlje v mojo
vojaško mantelino. Zdelo se
mi je, da se je vstavila pri klo-
pici, počakala hipček in sed-
la vse trepetajoča. Pospešil
sem korak, pa sem jo že zapa-
zil ob drugi klopi. O te oči,
oči! Šel sem na drugo stran
drevoreda, da bi jo lažje opa-
zoval, ko mi je neprestano to-
nila in se zopet prikazovala.
Tedaj mi je prišlo nenadoma
na misel, da se je morda obr-

nila, ker sem začutil glasnejše korake. Resnično, nisem se motil. Vedno različneje sem jo videl... Stisnil sem se za drevo poleg klopi, ves drgetajoč in sem čakal... Sedaj gre... nervozno si lomim prste... pričakujoča, da jo primem za roko... naslonila se bo na drevo, tako kot bi vedela, da jo čakam... Črni lasje se bodo ovili okrog klopi in občutil jih bom s svojo roko... osladno bo nagnila glavo nazaj, kot bi hotela poljubiti srebrni mesec... Zdaj...

Začutil sem bližajoče se korake, ki so nenadoma udarili trdo, mimo je izginil pozni potnik... Zmotil sem se! Hitel sem dalje, da bi jo zopet dohitel... Res! Ravno kar je sedla na bližnjo klopico, zdelo se mi je, da se je ozrla nazaj in prisluhnila mojim korakom. Morala me je opaziti. Po vseh udih mi je zakraljevala sladka zavest, da me — čakal! Le nekoliko korakov še! Takrat me je objel nepopisen strah, malodušnost, tista bojazn, ki jo čutiš takrat, ko si se namenil stopiti pred njo in ji razodeti svojo ljubezen. V meni pa je kraljevalo ta večer nebroj lepote in hrepenjenja, ki se je ob tistem pogledu sredi kipeče ulice še, bolj povečalo. Stisnil sem se za hip za drevo, nato sem stopil odločno naprej in iz mojih ust je priplula sladka beseda: »Gospodična«.

Zganila se je, zdelo se mi je, da je bila to premišljena kretnja, vabljliva... Nenadoma si je odgrnila rob plašča, v obraz mi je padel šop žarkov električne svetilke, kot grom z neba pa mi je pretresel ušesno mreno glas: »Kdo je? A ti?« glas našega kapitana.

Oh, te oči, oči!

Nesporazumljenje.

(Karlo.)

V šoli! Vse tiho, da slišiš učiteljico dihati. Na steni plaši muha, po učiteljskem nosu se plazi zlat solnčni žarek, tedaj reče Anica Marici:

»Ti, moja sestra pa ima garje!«

»Kaj garje?«

»Ga-a-rje — Ga-arje!« gre po razredu od zadnje klopi sem kot bi šlo po brezzičnem brzojavu in ko pride do prve kope, preskoči malo razdaljo in zleze tudi gospodični učiteljici v uho »Gar... gar... garje!«

»Kaj? Karo? Garje? Tončka!«

Tončka vstane.

»Micka mi je rekla, da ima Anica garje!«

Micka vstane.

»Ela mi je rekla, da pravi Marica, da ima Aničina sestra garje!« In tako dalje, dokler ni prišlo do Anice.

»Anica, ali ima res tvoja sestra garje?«

»Da, gospodična učiteljica!«

»Oh ti nesrečni otrok! Pojdi

di brž domov. Vzemi knjige, brž, brž! in ostani doma, dokler sestra ne ozdravi!«

Anica pobere knjige in gre proti vratom, pri vratih se obrne in reče:

»Gospodična učiteljica, pozabila sem povedati, da je moja sestra v Ameriki!«

Težko biti pošten...

Samogovor: »Če bi kupil kolo, bi mi gotovo ne verjeli, da ga nisem ukradel, zato si ga raje prisvojim brez denarja, da vsaj pošteno mislijo o meni.«

Nesreča Jaka Hiceljhoce.

(Ali: Ironija vseh ironij.)

Jakotu Hiceljhoceu so naklonili bogovi v njegovo največjo jezo poklic umetnika pijanista. Ni bil Hiceljhoce slab pijanist, izvrsten umetnik je bil, samo občinstvo ga ni hotelo razumeti, kot se je on sam izražal.

In tako je priredil nekega dne godbeni večer. Stal je v pritličju pri blagajni in zrl zamisljeno na slabo obiskovano stopnišče. Kar stopi postarna dama in se poda po stopnicah navzgor. Ker pa je imela že precej križev na ramah, to ni šlo kaj lahko in naprosila je samega gospoda Hiceljhoceja, naj ji pomaga po stopnicah.

Hiceljhoce ji brž priskoči na pomoč in jo vodi po stopnicah navzgor. Vrh stopnic obstane, dama se najprej oddahne, globoko oddahne, medtem, ko drži vsega začudenega Hiceljhoceja za suknjo pri prsih, nato mu reče:

»Hva-la gospod, Zdaj — aha — zdaj mi... mi pa povejte, kdo danes igra.«

Hiceljhoce se postavi strumno in se pokloni:

»Umetnik Jaka Hiceljhoce, velespoštovana gospa!«

»O, potem pa vas prosim, da me spremite še nazaj po stopnicah!« odgovori spoštovano stara gospa in se obrne.

Lahko si mislite, kako je bilo pri srcu Hiceljhoceju. Še jaz prav ne vem, s kakim občutkom je spremljal častitljivo da-

mo po stopnicah nazaj, gotovo pa mu ni bila lahka pot. Ironija vseh ironij!

ZELO PRAKTIČEN.

Gospoda Brzeta so obiskali ponoči trije uzmoviči in ga s tem prav pošteno usekali. Gospodje so hitro opravili svoje delo in ko so odhajali, je prilezel Brze izpod omare in jih nagovoril:

»Oprostite, dragi gospodje, ali vas smem prositi, da vržete tole pismo v bližnji poštni nabiralnik. Je samo naznanilo, ki ga pošiljam zavarovalnici...«

DVOJE NAPAK.

Iksovič: »No, kako pa to, da ste zopet zapustili svoje deklet?«

Oksovič: »Veste, prvič ni bila za nič, drugič je bila sobna vsega!«

ŠKANDAL.

Mlad mož stopi v »Bar« in naroči:

»Dajte mi kozarček vermuta, predno se zgodi škandal!«

Natakarica mu prestrašeno ponudi kozarček.

»Še enega, predno se zgodi škandal!«

Dobi drugi kozarček. In še enega. In nato zopet drugega. Na tak način preteče deset minut.

Nato ga vpraša natakarica:

»Toda povejte mi vendar, kak škandal se bo zgodil in kdaj?!«

Mož odgovori:

»Škandal se bo zgodil sedaj, ker nimam denarja, da bi vermut plačal!«

GOSPODINJA.

Ona: »Mirko, prinesi še eno mišnico s seboj!«

On: »Ali, ljubica, saj sem jo vendar zadnji teden prinesel.«

Ona: »Ah, ali ne vidiš, da tiči v njej že miš!«

Zakaj? Zato.

Zakaj gresta oba Fr... iz Orleka vsako nedeljo v Merče?

Zato, da pijeta sladko vince.

Zakaj spi pevsko in bralno društvo v Orleku?

Zato, ker ga ni še nobeden zbudil.

Zakaj se drži orleška dekleta tako ponosna?

Zato, ker mislijo da so same.

Zakaj je pevsko društvo »Ilirija« v Trstu priredilo zabavni večer brez petja in godbe?

Zato, da je nekdo lahko javno udrihal čez vino, ki ga je odbor »Ilirije« po pomoti vzel v gostilni D. K. D.

Zakaj je nekdo pri zabavnem večeru »Ilirije« udrihal po športu mladine?

Zato, ker je mislil zagnati žogo v obrekljive čeljusti člana nadzornišva D. K. D.

Zakaj se »Mali List« tako grdo zaganja v »Goriško Matico?«

Zato, ker so gospodje okoli »Malega Lista« mislili, da bo »Matica« konec takoj, ko oni odpovedo poverjenišvo pri »Matici«.

Zakaj so duhovniki po večini odpovedali poverjenišvo pri »Goriški Matici?«

Zato, ker je prišel ukaz iz školiše, a še predno je ta ukaz prišel, niso marali več »Matic« podpirati zato, ker so bile knjige bolj katoliške kot knjige »Mohorjeve družbe«.

Zakaj smatra »Mali List« »Goriško Matico« za kapitalistično podjetje?

Zato, ker ima »Matica« ogromnega premoženja, ki se da primerjati premoženju — cerkvene miši.

Zakaj je »Goriška Matica« novostrujarjem trn v peti?

Zato, ker če bi »Goriške Matic« ne bilo, bi bili oni imeli patent pri izdajanju vsakoletnih knjig in bi višali cene »Mohorjevim« knjigam, kakor bi pač hoteli. To šele bi bilo kapitalistično podjetje! »Matica« pa je to novostrujarsko špekulacijo preprečila s tem, da izdaja vsako leto štiri do pet lepih knjig za ceno L. 5.—.

Zakaj »Mali List« proglašuje vse narodne delavce, ki so se zbrali okoli »Goriške Matic« za framasone in liberalce?

Zato, ker ti »framazoni« in »liberalci« so letos pomagali pri tem, da »Goriška Matica« izda te dneve poleg »Evmije« (zgodovinske črtice iz prvih časov kristianstva, ki je prežeta ljubezni do Kristove vere) tudi životopis duhovnika Bosca, in da namerava izdati za leto 1927 poleg štirih drugih knjig, tudi knjigo Sv. Frančiška Asiškega. To so liberalci in framasoni ti gospodje pri »Matici«.

Zakaj je Ščekovo glasilo »Mali List« v zadnji svoji številki pisalo, da je odbornik »Goriške Matic« tudi urednik bivše protifarske »Soče«.

Damir Feigel?

Zato, da je gosp. Feigel osvežil v nedeljski številki »Edinosti« spomin gospodu Virgiliju Ščeku, kjer mu je

novedal, da je bil on (Feigel) res urednik protifarške »Soče«, a je bil njegov zvesti pomagač tudi šjor Virgilio. Joj, kaj si »matast« šjor Šček, da se spuščaš s Feigljem v prepir! Saj veš, da Feigel je v stanu ti povedati leto, mesec, dan, uro, minuto in kraj, kje si najbolj »šimfal« čez farje! Šjor Virgilio, jeziki za zobmi, sicer boš še žilal kot tele v zaprta vrata, ko boš čital, kakšen si bil, ko si bil še »fant od fare!«

Zakaj je Virgilio Šček postal v zadnjem času tako »goreč« duhovnik?

Zato, da bi se spokoril za greh, katerega je napravil s tem, ko se je skregal s sveto cerkvijo, in je rajše slekel duhovsko suknjo kot pa da bi se odpovedal državnozbornemu mandatu.

Zakaj jo je »muzikant« Petrovič, »kapo« goriškega godbenega krožka, popihal čez mejo? — Na to vprašanje bi znali najboljši odgovoriti gospodje, ki se zbirajo okrog »Našega Colniča«.

Rešena uganka

Kaj je bila res tako težka uganka! Malokdo jo je rešil. Ni prav, če ste je rešili s seštevanjem več števil. Takih načinov je na tisoče. Prav je tako, da se napiše eno samo število: 999 999.

To je devetstodevetindesetdeset in devet devetin.

Prav so rešili: Miroslav Wigerle, Mejšperk; Karel Malaslan, Bistrica.

Ivana Potočnik, Sv. Ana; Ivan Fatur, Rakek; Mimica Strgar, Trst; Milena Boštjančič, Matulje; Frlan, Viktor, Matulje.

Uganko o jabolkah so še prav rešili: Ivanka Gustinič, Budanje; Ante Mohorič, Ledin; Kristina Žetko, Volče.

RES, V SMRTNI NEVARNOSTI!

Joško je bil sit življenja, zato je sklenil, da mu da slovo. Šel je, ter se obesil. A imel je smolo: vrv se mu je utrgala baš ko si je zadrnil zanjko, in Joško je padel na tla kakor je dolg in širok. Presenečen se ogleduje, čudeč se, okrog sebe: »Glej, glej, toliko da se nisem ubil, ko sem padel s tolike višine.

ZDRAVILO.

Zdravnik: »Gospa, vaš mož potrebuje miru in zopet miru.«

Gospa: »Saj to mu vedno pravim, ali on ne sliši nič, kar mu rečem.«

Zdravnik: »No, dobro, to bo za prvič dovolj!«

V GOSTILNI.

Gost: »Natakar, jaz bi rad k mesu kaj kislega!«

Natakar: »Morda belo vino?«

VPRAŠANJE.

K zdravniku pride gospod in ga vpraša:

»Kaj mislite, gospod zdravnik, da bom doživel devedeseto leto?«

»Koliko ste stari?«

»Petdeset!«

»Ali pijete, kadite, igrate, oziroma imate še kako drugo težavo?«

»Ne, jaz ne pijem, ne kadim in tudi ne igram, ter nimam nobene težave.«

»No čemu pa potem hočete živeti še štirideset let?«

V ŠOLI.

Katehet: »In oče zgubljene ga sina je padel na obraz in se

razjokal... Milan, ali mi veš povedati, zakaj je jokalo oče?«

Milan: »Gotovo zato, ker se je udaril, ko je padel na obraz, gospod katehet!«

V OBEDNICI.

Po večerji so pripeljali v obednico tudi enaistletno hčerkico, Vikco. »No, Vikca«, je rekla ena izmed dam, »tako si že zrastle, gotovo že pomagaš svoji mamiči kaj v kuhinji?«

»Da!« je odvrnila Vikca ponosno »zgodaj zjutraj moram prešteti srebrne žlice, če so še vse!«

Med tovariši.

»No, kam se ti tako mudi?«

»Moja stara bo huda...«

»Saj ni treba, da priropetaš domov. Ona že davno spi.«

»Ta je lepa. Misliš, da je tako neumna. Vsakrat, kadar se vrnem iz gostilne, jo moram zbuditi in ji pokazati, koliko je ura...«

STANOVANJSKA BEDA V MARIBORU.

V Mariboru je stanovanjski urad svoj čas nakazal nekemu železničarju udobno stanovanje. Ta je to udobnost takoj izkoristil s tem, da je kaj kmalu po svoji soprogi oddal eno sobo v podnajem. To mu pa ni zadostovalo, kajti mislil si je, ker drugi postanejo bogati, zakaj ne bi tudi jaz in zato je začel muzicirati. Tedaj je železničar, oddajalec sob in godec. Jaz sem hotel nekega dne vzeti v njegovem stanovanju meblovano sobo v podnajem, ali nisem je dobil, kajti kakor hitro sem rekel gospej, da poznam njenega soproga, mi je rekla, da je soba že oddana. Dva dni pozneje sem se pa prepričal, da soba sploh ni bila oddana in da se je njegova soproga izrazila tako samo zato, ker sem rekel, da poznam njenega soproga in da je baš moj prijatelj. Iz tega se vidi, kakšna stanovanjska beda je v Mariboru.

PERL-AVTO V MARIBORU.

Dne 16. oktobra je prišel prvi Perl-Avto v Maribor in je napravil svojo poskušno vožnjo. Ko je pa prišel v Fram, ga je tovarnar K. začuden vprašal, zakaj da pride tako pozno, kajti on bo stavil svoj Perl-Avto, katerega ima že več let, — v staro železo. Maribor namreč ni vedel, da so

Perl-Avto vozovi že pred nekolikimi leti prišli v Fram v promet.

ZAKAJ PODPISUJEJO NEHOTE DELNICE.

V Mariboru podpisujejo nekateri nehote delnice Avto-omnibus-družbe zato, da izterjajo od svojih dolžnikov to, kar so jim dolžni in da se jim pri tem ne zamerijo.

POSTOJNSKI SONET.

Luna mila jasno sije
Janez pa doma leži
vroči zdih, roke vije
kje si moje dekle ti.

ZIMSKA IDILA.

Dva kočijaža zmrzujeta v mrzlem dežju zraven svojih konj na sredi ceste.

»Ah!« pravi prvi, »da bi si sedaj zbral, kar bi hotel... Rad bi se znašel v nebesih!«

»Jaz pa«, pravi drugi »bi si izvolil pol litra kuhanega vina, dve klobasi in potem pipo tobaka!«

Nato prvi nevoščljivo.

»Seveda, ti moraš vedno imeti najboljše!«

Nova uganka.

Poveljnika neke trdnjave so vprašali, koliko vojakov je imel. Ta je odgovoril tajnostno: Imel sem manj nego 200 vojakov. Če so nastopili paroma, mi je ostal eden. Če so nastopili po trije, sta mi ostala dva. Če so nastopili po štiri, so mi ostali na koncu trije. Če sem napravil vrste po pet mož, so ostali štirje ljudje, a pet mož mi je ostalo, če sem jih postavil po šest v vrsto. Le če so nastopili po sedem mož v eni vrsti, jih ni nič ostalo. Koliko mož je imel ta poveljnik?

Kdor prav reši in pošlje v znamkah L 2.50 (v Din. 6.—) dobi poštine prosto krasen zgodovinski ep »Livško jezero«, knjiga, ki je po današnjih tržnih cenah vredna L 10.—.

Potrudite se!

ODGOVOR

(Budanjskim frflam).

Ravno smo sedeli pri veseli mizi poleg krasnih laških deklet... ki so pa daleč, daleč pred Budanjkami glede lepote, glede duhovitosti, glede duševnosti kot razveseljivosti (Seveda je to le primer, ker mi ne zahajamo v družbo tujih deklet kot Ajdovci v Budanje), ko smo dobili Čuka in v njem kvakanje izpod budanjskega turna, ki je bilo podobno lajanju budanjskih psov, ker je bilo tako žaljivo... Nad Budanje so priplule črne megle, odkar je zavlada tam takozvana: »Kiteljska republika«. In se Ajdovci še hodijo ženit. To se vidi, da miši plešejo, kadar fantov ni doma, namreč miši z repi na glavah...

Kar pa se tiče Jankota, ga le lepo pri miru pustite! Prvič Janko ni v nezavest padel, zato ker je bil »pravijo« premočno zabellen, odgovor pa še prav plehek! Drugič Janko ne nosi parfuma s seboj, kot ga nosijo Budanke nalitega v zlate robce, da moraš neprestano kihati, če jih spremljaš, kar je pač zelo nadležno tvojemu nosu in gospodični sami tudi, ker mora vedno zardevati... kar se pa Ajdovcem zelo dopade, zato hodijo tako češče v Budanje! Janko kvečjemu po granatah, pa menda se ga ne bojite za to!? Potem ima Janko že toliko soli v glavi, kot Budanke punčke pameti, da celo še več kot one pregrešnih želja! Tudi pesnik ni postal Janko radi Budanj, kvečjemu radi Italijank. Kljub temu, da so si morda one v svoji budanjsko punčovski domišljiji in ošabnosti mislile... (Namreč ne, da so grde!) Denarja ima pa čisto gotovo toliko, če ne več, da bi lahko vse »lepe« in »prijazne« punčke v Budanjah pokupil in še ne bi potrosil, kar ima drobiža v žepu! Nikakor pa nima toliko želj v srcu, da bi postal slaven, kot žele Budanske punce, da bi jih pobral kak fant. Hvala lepa tudi vaše pomoči ne rabim, ker nalezljivih bolezni se zelo bojim!

»Oh še Janko Jankigaj, prišel bode prav! Pač pa drugič, če ne zdaj, če bo živ in zdrav!«

Tako poje Janko in vrta granate ter na ta nehvaležni svet misli.

Širite Čuka na palci.

Ljubljanski Čuk v Škripcih.

Čuk je zadnjič stikal, kje bi kaj otinal. Pa bi jo iztaknil, da se ni umaknil! Videl je dekleta, kak' po sobi leta. Slišal orglice zveneti in glasno tako-le peti: »Sem iz Štajerske zelene, Čukec, le pridi po mene! Če zdaj te dobim, te vsega zdrobim! Oči ti izgrizem, ušesa potrgam, perje popipam, še puh ti ostrgam, kljun ti izpulim, kremplje odbijem, mačko pokličem, vrat ti zavijem! Odkar zalezuješ dekleta, je soba, je cesta prokleta, ni varen nikdo pred teboj! Če imaš korajžo, se zgrabi z menoj!« Ko Čukec to slišal, jo hitro pobrisal, je k Sovici tekel, tako-le ji rekel: »Moliva, moliva, Boga zahvaliva, da enkrat še skupaj sediva! Zaklela se Lojzka, sveto obljubila da mene in tebe, oba bo ubila!« Ker deklica res je poštena, dobra in pridna kot druga nobena, Čuk njej vso srečo želi, sebi seveda pa mnogo še dni! Zato pa, preljubi mi bralci, pišite brž v »Čuka na pal'ci«, kdor hoče Lojzko za ženko imeti, ki Čuka Vam hoče odreti.

ODGOVOR

BUDALOSTO BUDANJSKOVSKIM BUDANJKAM V BUDANJAH.

Vem, da predno je v Budanje prišel, Čuka že imel sem jaz v rokah! Vendar v nezavest res padel nisem, trdno stal sem na nogah! Ga odpiral ves vesel, zraven glasno sem si pel o ošabnih frajlah teh budanjskih, ki še tak'ga fanta ne dobijo, ki ga lahko s'čunji si naredijo. Res da nisem bogataš, kot so vaši škrici-kavaliri in da nisem tak bahač, veste, kot so vaši kravalirji. Res da zlatih zob vaš Janko nima, to vam vsak Budanjec lahko prikaže. Vendar v žepu tol'ko je drobnine, da se b' vam zelo cedile sline... Sem v tujini, kjer je deklic lepih mnogo, se poživljam na Budanike, se poživljam, ker je lepih mnogo! Taka ličca in oči, kje v Budanjah vidiš tako nogo? Takih las pri nas tam ni! To zavre ti tukaj kri, pri Budanjkah zleden! Niste lepe, kar se slame tiče ...glavo imam v mislih, znajte, če vas miče: »letna je bogata v svislih!« Kar o pesmih govorite, res da so okorne, trde, ali vašo preberite pred svojim pragom pometite. Da hvalečnost je odšla s sveta, to že vedel sem kedar, a da je punčka brez srca, me naučile ste sedaj!

Janko Jankigaj.

TEŽKA VEST.

Prijatelj sreča prijatelja, kateri mu ves preplašen pripoveduje:

»Pomisli brate, kakšna nesreča. Naš prijatelj Pezdir je bil še včeraj zdrav, vesel, — danes pa je že poročen.«

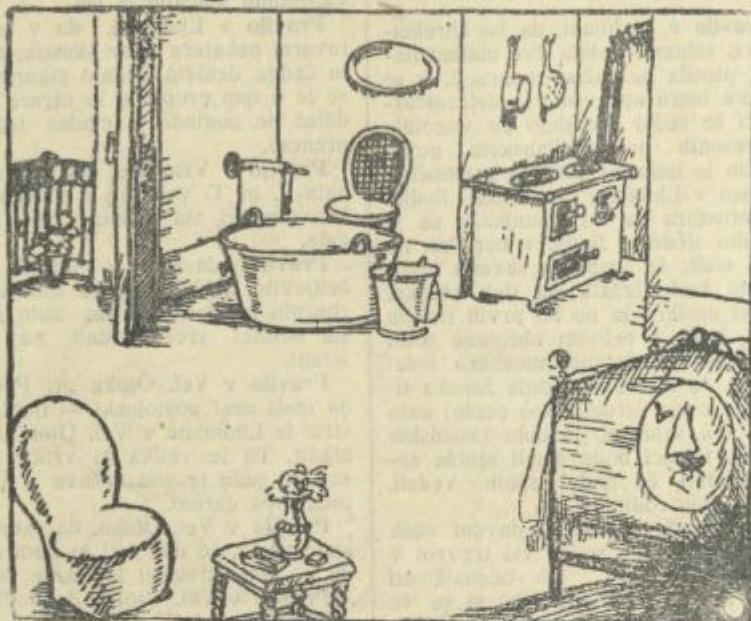
»No in — ali je umrl?«

»Ne — poročil se je.«

Književna zadruga „Goriška Matica“ v Gorici naznanja, da so knjige za l. 1926 dotiskane in se bodo začele razpošiljati že te dneve po abecednem redu. Tekom 14 eni dobè vsi naročniki knjige na dom. Knjige se dobè tudi v „Narodni Knjigarni“ v Gorici. Cena štirim knjigam je L. 5.-. Kdor želi kolekcijo vseh pet knjig (1. koledar, 2. roman Evfemija, 3. Don Bosco, 4. roman „Smrt pred hišo“ in 5. Otroci stepe), doplača še L. 2.-. Za ceno L. 7.- dobi 5 knjig.

Ker je število natisnjenih knjig omejeno, naj se oni, ki žele knjige dobiti poruri. Celoten književni dar je krasen.

Oglas v listih.

Odda se stanovanje s kuhinjo, spalno, salonom, kopalnico, verando in sprejemno sobo za nizko najemnino L. 350 - mesečno.

Ena iz Šiške pri Ljubljani.

Izza bojevitih časov naših prednikov ima skoro vsako slovensko mesto, trg ali vas, svojega posebnega zaščitnika. Zaupajoč v ogromno moč ali zvižajo, so si za svoje zaščitnike ali vzore izbirali naši predniki po pretežni večini, ogromne, močne ali zvite živali.

Šiška, ki spada sedaj k Ljubljani, je bila nekdanj osamljena; zato si je izbrala svojega zaščitnika. Časi so se pa izpremenili, ljudje niso več bojevitii, so bolj miroljubni. Velmožje iz Šiške so sklenili, da zaščitnika ne rabijo več; razlogov je bilo več, glavni so pa bili sledeči: zaščitnik je preogromen, preveč požre, marsikaj ogriže, celo opika s trupom, ki je lujši od strupa kače klopotače. Sodba je bila izrečena na izvanredni seji; na tej seji so velmožje enoglasno sklenili, ubiti nekdanjega varuha in zaščitnika ter pokončati ves njegov zarod.

Da se zadeva uredi na najsvežejši način, so velmožje določili kot za to najbolj primeren dan, dan domačega žeganja.

Omenjenega dne so velmožje alarmirali staro in mlado, moške in ženske. Vsak je bil oborožen do vrh temena; ta s krampom, oni z vilami, ta je vzela burklo, ona metlo. Nekdanji vojaki so se pa vedli posebno ponosno, svesti so si bili, da bodo danes pred vso Šiško pokazali, kaj znajo; izza zastorov med okni je opazoval pogledala krasna glavica, vrgla v naglici poljubček proti mimoidočemu, potem pa izginita. Pet trobentačev je naznanilo odhod. Tako

se je cela karavana napotila, da privede mogočnika na Glavni trg sredi Šiške, kjer naj se ga, če sploh mogoče, pobije.

Ko se je ljudstvo zmagoslavno v sprevodu vračalo proti Šiški, je veselo naploščilo vsako hišo. Prvi so že stopili v Šiško.

Spredaj je korakala v četverstopih domača godba, za njimi belo oblečene deklice, potem krepki stari, ki so nosili prve znake zmagoslavja, verige namreč, s katerimi je bil zaščitnik priklenjen. Verige so bile neznanjsko težke, bile so iz močnega kovanege železa. posamezni člani so bili tako debeli, kot je noga v stegnu srednjega človeka. Sledila je mladina, ženske in mešana družba. Konjenica je zaključila prvi del spreveda. Drugi del spreveda je otvorila godba iz Viča. Sledili so do zob oboroženi junaki z dolgimi, nabrušenimi meči, vojaki s puškami najmodernejšega tipa, štirje topovi največjega kalibra so zaključili drugi del spreveda. Tudi tretji in glavni del spreveda je otvorila godba in sicer godba iz Trnovca. Če je kak godec oslabil vsled vednega igranja, je brž posegel v žep, kjer je imel pripravljene dve vrečici; v eni je bilo kislo zelje, v drugi pa kisla repa. Nad vodbo je pa neprestano krožila mogočna Vele-muha, katero je bil poslal sosednji Udmak kot svojo mogočno reprezentanco.

V precejšnji razdalji pa je sledila današnja žrtev; obdajale so jo močne straže.

Trup živali je bil grozno dolg, podoban ladji, še daljši pa rep. Zobovje močno in sicer tako, da je v vsaki če-

ljusti imela samo po en zob, ki je pa segal po celi čeljusti. Z repom je otepala, da se je vsak spremeljevalec držal v primerni razdalji in kljub temu je bilo še nekaj pobitih. Žival je bila podobna kitu, pa ni bila kit.

Ogenj je švigal iz njenega žrela, stree so letale iz njenih oči, kremplji so bili podobni koreninam stare smreke, telo je bilo z uskinami posejano, žival je bila podobna zmaju, pa ni bil zmaj.

Vrat je imela dolg, prve noge strašno visoke, z glavo je nadkrilila vso okolico, žival je bila podobna žirafu, pa je ni bila žirafa.

Ušesa je imela majhna, noge močno poraščene, kozo skoro kot podplat utrjeno, na mnogih mestih oguljeno, na hrbtu pa veliko gobo. Žival je bila podobna kameli, pa je ni bila kamela.

Nos, podaljšan v rilec je bil strašen in grozen, s samimi obroci posejan, truplo ogromno, noge kot štirje stebri, rep navzgor zaviljan, za tako zaviljan rep se je pa držala z rilcem druga žival, njen zarod. Žival je bila podobna slonu, pa je ni bila slon.

Za vsako nogo je imela privezana po dva droga, vsak drog so pa držali po štirje krepki korenjaki; dvaintrideset moz je torej korakalo ob njej, vedno v spoštljivi razdalji. Za živaljo je korakalo dvanaest moz, najjačjih mozakarjev; vsak je držal močno vrv v rokah; na vsako nogo so bile privezane tri vrvi. Naloga teh junakov je bila, spodnesti živali noge v sušcem, da bi se splašila. Pred živaljo je korakalo šest najmočnejših ljudi iz Trnovca, onih junakov, ki so svoj čas v Gradaščici vlovili ogromnega krupa, ki je bil tako težak, da se je dvonadstropna hiša podrla in da so se vse zvezne traverze polomile. Bli je namreč tako velik, da so morali hišo razkriti in da je on tvoril s svojim trupom novo streho. Ko je pa bila cela hiša samo kup razvalin, se je ujel na pajčevini, ki je visela v kotu in tam obvisel.

Vsak od omenjenih možakarjev je držal v rokah z železom obit drog, drog sam pa je bil privezan na ogromni ključavnič, ki jo je imela žival v nozdrvih. Žival je bila podobna divjemu, neukročenemu biku, pa je ni bila bik.

Telo njeno je bilo zavaljeno, vrat debel, tupatam ščetine. Podoba prašica, pa je ni bil prašič.

Imela je dolga krila, ki so se blesketala v solncu, brke podobne velikim tipalnicam, sikala je kot kača, brenčala kot star meh, delala grozno velike korake, podoba kengurnja, hrošcev, stonog; pa ni bila niti kenguraj, niti hrošč, niti stonoga.

Pred živaljo, za živaljo in na obeh straneh so korakali oprezni vojaki z nabutimi puškami in vedno pripravljene, sprožiti petelina in oddati smrti noseče kroglice. Razvrščeni pa so bili tako, da je eden imel navadne stope patrone, drugi ostre in tretji dum-dum kroglje. Ko bi prvi ustrelili, bi velikana zagrnila tema, ko bi drugi ustrelili, bi temo preluknjali in tretji bi po že v temi narejeni poti, zadal velikano smrtni strel. Tako bi streljalo štirideset najizurjenjših strelcev, od vseh vetrov nabranih, vsi naenkrat.

Bradat velmožje in dame, častne predsednice raznih klubov, organizacij in korporacij so zaključili oficijelen spreved.

Sledili so pa še domači dečki in deklice, vsak s svojo kadilnico, polna brinovih jagod. Prijeten vonj kadilnice je razkužil ves neznočni smrad, ki je puščal za seboj ogromni spreved z velikanom vred. Tako so bile oddale dame, častne predsednice klubov, organizacij in korporacij, sveste

sl, da morajo vedno upoštevati tudi higijske razmere.

Deset samokolnic, pet gnojnih in pet lojsternih kol je tvorilo sanitetno kolono; pri takih manifestacijah se vedno zgodi kaka nesreča. Stirje ko njedercl, dve diplomirani babici, en viražar in ena ciganka, ki je imela pod predpasnikom skrito kost živega mrtvorjenčka, katera je ležala pet let zakopana pod pragom in ki radi tega pomaga k vsaki bolezni — vse to je tvorilo sanitetno kolono.

Naposled so šli še ognjegasci; vsak je imel veliko bezgovo brizgalko, vodo so pa nosili v žepih.

Tako je bil zaključen velepomembni spreved.

Velikana so pripeljali na Glavni trg. S topovi so zastražili dohode, pred hišami so pa stali v primerni razdalji nazizvrstnejši strelci z nabitimi puškami najnovejšega tipa.

Z zavilanimi rokami, vzdignjenimi meči in z bojnim krikom so navalili na ogromno žival nalašč za to izbrani korenjaki. Če pravim, da so bili ti Krpani in Brdavs iz Ribniške doline, pretkane glavice, ki vedo kdaj je treba uporabljati silo in kdaj zvijačo, mislim, da je dovolj povedano. So torej navalili. Žival se pa za to ni zmenila. Še s trepalnicami ni ganila; debelo je gledala vse to početje.

Bil se je boj na življenje in smrt, kopja so letela, puške prasketale, meči so se bliskali, ujetnik je bil pa še vedno miren; že so moči pojemavale hrabrim borcem, žival pa še vedno ni bila ranjena.

Velmožje in častitljive dame so se posvetovalle, kaj narediti. Ostal jim je edini izhod še v tem, da nad svojega zaščitnika pošljejo zaščitnike iz sosednih krajev. Kurir najhitrejših krac jo ubere na Vič, naj brzo pošljejo njihovega konja, v Trnovo, naj se podvzajeta na kraj morije z njihovim krapom, ujetim v Gradaščici. Vele-muha iz Udmata je bila pa itak že tu.

In zopet se je vnel boj. Da bi pa junake tembolj očrtili, so hitro napravili krasen venec iz babjega zoba in smrdolike. Krasna deklica, ki je držala pred zbranim občinstvom; predsednik velemož in častitljivih dam je pa z glasnim zvonkim glasom naznail, da dobi zmagovalec ta venec kot častno darilo.

Končno se je posrečilo najhrabrejšemu borcu, približati se živali v toliko, da je mogel meriti na najnevarnejše mesto. Ostro nabrušen meč, pečen širok, na obe strani brušen, se je pogreznil v orjaška prsa, zadela ogromno srce v desni prekat in celo velikansko srce prekal na dva popolnoma enaka dela. Kri je brizgnila visoko v zrak, tamkajšni zvonik je na vrhu še danes krvav, žival je te-lebnila kot kit, zarjula kot zmaj, bre-nila kot kamela, rlic zavihala kot slon, zarjula kot bik, zakrutila kot prašič, zadnjikrat skočila kot kenguru, padla kot hrošč ali stonoga, zabrenčala kot star mel in z groznim hropenjem, ki se je čulo po vsej Siški, se je stegnil po tleh nekdanji simbol in idol Siške, ubogi — Komar.

Opomba. Čuk je tole povedal samo za Siškarje in Ljubljančane, oni že vedo zakaj. Drugim pa, ki v naše zadeve niso posvečeni, pa pravi Čuk, da se je to enkrat res zgodilo. Čuk je bil tedaj še manjši kot Komar. Siškarji so pa verni svojim prednikom, zato obhajajo komarjevo nedeljo še vsako leto; ta dan je veliko žegnane; o pustu vlačijo plohe, v poletu pa, v največji vročini, Komarja. Ta dan je domač praznik, praznik pitja in žrtja. Čuk je bil že tudi prisoten. Če bi Čuk ne bil Čuk, seveda pove-stice ne bi smel povedati, ker so Siškarce in Siškarji ptiči, ki vsakega eskubijo, če jim Komarja je omenil.

Simpatija.

Pravijo.

Pravijo v Ljubljani, da bo Direk-cija drž. železnice dobila dve majhni ba-raki, menda na račun reparacij; v te barake mora spraviti vse železničar-je, ki še sedaj stanujejo po vagonih, raztresenih po ljubljanskem polju. Družin je najmanj 100. Pa premislite, če niso v Ljubljani praktični ljudje. Da prostora ne bo zmanjkalo, se je sklenilo sledeče: ljudje v barakah ne bodo stali; še manj pa seveda hodi-li; vsi bodo ležali. Na tleh ženske, zgoraj moški; da ne bo prvih trebuh bolel, bodo s hrbtom obrnjene proti tlem. Seveda bi tudi moškega bolel trebuh, če bi ga naslednja ženska ti-ščala s svojo slomakovo pečjo; zato bodo vse vrste po modelu zakonskih postelj. Otroci bodo smeli starej samo gledati, če bodo sploh vedeli, kdo so njih roditelji.

Pravijo, da ljubljanski davčni vijak tako pritiska, da so že vsi trgovci v Ljubljani kruljavi, od onemoglosti bodo kmalu popadali; da si se še vsaj za trenutek opomogli, so skli-cali sejo, na kateri so sklenili, da bo-do vsi brez izjeme napovedali kon-kurzo.

Pravijo v Ljubljani, da tam šepa tudi precej bančnih podjetij, druge si pa pripravljajo njihovo novo fizijo-nomijo, pardon, fuzijo.

Pravijo v Ljubljani, da se je zvo-nik na cerkvi sv. Jakoba zato nagnil, ker je prepričan, da je tim bolje zanj, čimbolj je od centra oddaljen.

Pravijo v Ljubljani, da so v baru tako lepe plesne vaje in toliko prvo-vrstnega vinčka, da marsikoga proti jutro boli glava in še kaj drugega.

Pravijo v Ljubljani, da ne začnejo z zidanjem novega poštnega poslopja zato, ker bi potem morali napraviti tudi novo uro; na starem je pa vsaj taka, da nikdo ne ve, koliko je prav-zaprav pravi čas.

Pravijo v Ljubljani, da so starin-ska poslopja zato začeli popravljati in modernizirati, da jim izgne vsaka sled na preteklost. Magistrat so pre-zidali v prodajalno, greš pa v stano-vanjsko kasarno.

Pravijo, da so Kranjska mesta ve-lika; v Ljubljani pa pravijo, da je ne-ka hiša — stari Kolizej — ki ima več prebivalcev kot celo mesto skupaj, mesto namreč, ki se nahaja na Go-renskem. To je resnica. Je pa tudi res, da zatočnost, smrad in nečistost presega skoro vsa kranjska mesta skupaj. Čuk tam ne bi imel miru ne po dnevi ne po noči.

Pravijo v Ljubljani, da so tam go-tove tovarne, kjer se delavci pri od-hodu iz njih, pregledujejo, če ni kdo kaj v zmedenosti vzel s seboj; vizi-tacijo nad moškimi opravljajo moški, nad ženskimi ženske. Čd časa do ča-sa se pa tudi zamenjajo, zato se pa tedaj tem natančneje pretipajo.

Pravijo v Ljubljani, da so v tobač-ni tovarni dovolili delati bodoče cigarete samo iz štorov, k večjemu

Da človek je simpatičen, to vseh ne briga. Med tem, ko drugi grše, vživa simpatije. Čeprav s tem vsem kri in mozeg pije, Ga vendar vse časti, nad vse povzdiga. Če kje napraviš kak poklon nerodno, A žensk ne uživaš simpatije, Gotovo v družbi tej zate nesreče ura bije, Obratno pa drugače ti je vse slobodno. S simpatijo vse mogoče je storiti. Poneveriš svotico denarja! — Čast imel boš vendar, vse te zagovarja, In še viši s tem boš mogel priti. Tu ne ukaže glava in pa zadržanje, Tepec cel si lahko; učenjak postaneš. Iz mezinca vedo siplješ učenjake zmanes Pa življenje težko, zdelo se bo sanje.

še iz konoplje, vate in špaga; v iz-vanrednih slučajih iz las.

Pravijo v Ljubljani, da v tobačni tovarni nekatera prav okusna, snažna in čedna dekleta zvijačo cigare; Čuk se je o tem prepričal in cigare še od daleč ne pogleda; želedec tega ne prenese.

Pravijo v Vrtovinu, da ker sta se bala F. in T. vstopiti v plesno sobo k harmoniki, sta se kar v veži začin-gala.

Pravijo, da je L. v Potočah tako ognjevito deklamiral, da mu je srce zbežalo na desno stran, zato je ka-zal publiki srce vedno na desni strani.

Pravijo v Vel. Otoku pri Postojni, da hodi neki postojnski — ljubljanski stric iz Ljubljane v Vel. Otok si srce hladiti. To je velika in vroča ljube-zen, ki seže iz ene države v drugo, toda brez carine.

Pravijo v Vel. Otoku, da ravno isti stric pravi, še dve leti jo bom čakal, da bo stara dvajset let ju, ju, ju, itd.

Pravijo v Vel. Otoku, da hodi neki »Eisenponer« iz Postojne v Vel. Otok fižol rušt in repo obrezavat, pa naj-brže brez uspeha — še jedel jo ne bo. — Pravijo istotam, da je isti »Eisenponer« skur pada pri nekem dekletu iz Vel. Otoka.

Pravijo v Vel. Otoku, da mislijo ustanoviti žensko kolesarsko dru-štvo, prednost ima samo naraščaj, ki se zato zanima. Vsi prijatelji in ne-prijatelji tega bodočega društva kli-čemo: Naprej po začrtani poti do cerkve sv. Andreja in nazaj. Živijo mi! Ime in napredek društva poro-čamo drugič.

Pravijo v Vel. Otoku, da so neka-teri fantje »slabi tiči«, kar pa ni res, ker pri naboru so bili vsi potrjeni k vojakom.

Pravijo v Vel. Otoku, da stara pot od kapeice pa do Fürsta je zelo sla-ba, dobro bi bilo da se nekaj ka-menja s stare poti zmeče na novo cesto, ker ga tam prmanjkuje. Sve-tuje se, da se meče po dnevi in ne zvečer ali po noči, da se ne moti po-stojnskih zaljublencev, ki se vračajo domov. Zakaj enaki slučaji so se že dogajali.

Pravijo, da bodo nekateri Il. Bistriški fantje naročili pri Čuku na pal'ci »žabice«, ker drugače ne znajo po-štenih ljudi na miru pustiti.

Pravijo, da so v Il. Bistrici »neke« gospice tako »choch«, da bi najraje ves svet prezirale, s tem kažejo pa samo slamo v glavi.

Pravijo v Postojni, da je naš Jan-ko, odkar se je poslovila njegova D... potočil toliko solza, da bodo Kurjo vas prekrstili v Solzno vas. Pravi, da je težje ljubiti kot vojaka služiti; seveda, ker ni sreče.

Pravijo, da je bila na Rakeku 18. t. m. vinska trgatev. Na zabavo je pripeljal tudi T. Slavo svojo slabšo ¼. A revež je moral izkusiti resnič-nost pregovora: Nehvaležnost je plačilo sveta! — F. je namreč popol-

noma pozabila na S., brž ko je vsto-pila v dvorano. Ta pa ni nič čudne-ga, ker je imela mnogo kavalirjev. »Dobro blago ni treba hvaliti, ker se samo ponuja!«

Pravijo, da ni res, kar pravijo, da je namreč E. popolnoma pozabila na S. Po zabavi se mu je zopet pridru-žila, da bi jo spremlj domov. A on, kot mož na svojem mestu, ji je od-govoril: »Za rezervo in za zadnjo uro, kot sv. Barbara, nočem biti no-beni!«

Pravijo, da sta Edmund in Janez tako strastna lovca, da nočeta na no-ben način opustiti svojega veselja. Odkar so jima zarjavele cevi od pušk, sta si »prištelala« trnke, s katerimi »vita sedaj »jazbece« in »srnice!«

Pravijo v Dragomeru, da ni nič čudno, če »glistica« ne lovi več fan-ov. Sedaj dela pač v svečarni, zato ji ni treba iskati fantov.

Pravijo, da je Slavko vključ vsemu mu vesel. On pravi, da si umije roke (kot Poncij Pilat, potem ko je že obsodil Kristusa na smrt!)

Pravijo, da so se v Mariboru v ne-deljo 18. oktobra sešle štiri krasotice v neki kavarni pri kolodvoru in sicer je imela vsaka svojo limanico. Ho-tele so namreč loviti moške na lima-nice. Ker pa ni bilo ne njih in ob tem času tudi muh ne, so šle s svojimi li-manicami domov in lahko je vsakdo videl, da so bile vse solzne, kajti ta večer ni niti ena vjela kekega mo-škega na nastavljene limanice.

Pravijo, da so v Mariboru v neki veliki kavarni godci samo moški in da so gostje večidel ženske; v neki drugi veliki kavarni so pa godci žen-ske in gostje so večidel moški, v tretji veliki kavarni so pa moški in ženske kot godci — gostje so pa tudi zelo zmešani ne le po spolu, temveč tudi po umu, kajti ti le so se zelo se-znanili z gospodom Alkoholom.

Pravijo, da je v Mariboru neki 23-letni policijski komisar oklofutal ne-kega ptujca. Zato, so ga premestili, da bodo tudi drugod poznali njegovo pest, drugi zopet trdijo, da ga bodo poslali na Dunaj v Prater, kjer bo lahko klofutal tistega našopanega moža, kteremu se da za vsako klofu-to samo 10 para.

Pravijo, da v Mariboru nekteri ljudje, ki hodijo vsaki dan večkrat čez urzavni most, še vedno ne ve-do, kaj se pravi desna in kaj se pravi leva stran.

Pravijo v Bači pri Sv. Luciji, da vsi prav dobro vejo, kdo je dal v »Čuka« g. F. G. iz Modreje, ker se menda že 1 mesec poprej širokoustil po vseh gostilnah, da bo dal v Čuka vse tiste, katerim je dolžan. Najprvo pa da bo na vrsti podjetnik, ki nape-ljuje v Bači elektriko.

Pravijo istotam, da je »nekdo« ho-tel ustanoviti tako tovarno kjer bi se iz starih »bicikelnov« delalo nove.

Pravijo v Nemškem rutu, da so pretekli petek prišli gospod Frjanc, Tejčar in Tonca iz Jugoslavije v Ita-lijo v aeroplanih koruzo ponujati. Tonca se je vstavil v Stržišču pri te-ti, zato je bil zadnji.

Pravijo, da nekdo iz Postojne hodi gledat kje je njegova D. Ali nje ni in ni, in on se tužno vrača v svojo mračno sobico, da je tam sam s svo-jo bolestjo.

Pravijo na Rakeku, da je prišla tja Mimi-Simi. Kaj jo je prignalo tja, ne ve nihče.

Pravijo, da so imeli financarji z Mimi cel cirkus. Ona jim je seveda vse verjela, ko so se šalili. Blagor ubogim na duhu, ker njih je nebeško kraljestvo.

Pravijo, da je dobil cel volovski pevski zbor »kašelj« nagrado za svoje petje ob Čukovem prihodu na rakeški kolodvor. Nagrada je prišla z dopisom: »Vsak član »kašlja«, ka-

kor tudi predsednik, plača 70 Din. kazni, radi kaljenja nočnega miru.

Pravijo, da so bili vsi člani »kašlja« zelo iznenadeni, ko so prejeli dopis o nagradi! Saj to je edino v njihovo korist! Kaj bi pa bilo, če bi si pri ponovnem koncertu prehladili vsi »kašljenci« svoja volovsko tuleča grla! In v tem vremenu se to prav lahko zgodi! Radi nagrade jim pa Čuk pove v tolažbo, da dandanes se še mačke zastoj ne ženijo!

Pravijo v Lokavcu, da odkar se je vršilo tam predavanje o alkoholu, pijejo po gostilnah same pašarete. Grum v Aidovščini bo moral radi tega razširiti svojo tovarno. Ime »pašaretarjev« bo častno prenešeno iz Mjuna v Lokavec.

Pravijo v Kobaridu, da Zgane se ne šopiri več po trgu, odkar so mu prevzeli punco. Strah je lepa reč. Se verni bratje so sicer bolj mrzli, zato pa bolj prebrisani.

Pravijo v Kobaridu, da se mladi kobaridski bankir prav pridno uči nemščine. Najbrže tudi on reflektira na kakšno mesto pri nemško-avstrijskem konzulatu.

Pravijo v Kobaridu, da se fantje po petintrideset ne mislijo več ženiti. Ostali njih tovariši mlajši pa upajo, da se bodo dali vseeno preprosi, če bi jih prišle snubit kakšne bogate in lepe dolarske princezinje. Pa ne bo nič.

Pravijo, da kobaridska dekleta pevke naj bodo pozorne, ker »Čuk na palci« pri vsaki pevski vaji sedi na Klančarjevi strelhi, ter vse pazno opazuje.

Pravijo, da tam pri Sv. Lenartu v Slovenskih Goricah so en gospod Srečko Krajnc, ki bi zlo radi Pürgermajster bili, pa ki ne vedo da Šimi Schuhe nosijo. Pravijo, da tam morejo vsi občinski možje podvržene črevlje nositi, samo gospod Pürger-

majster morejo po sarah hoditi. Pravijo, da tam more gomajnska durt špraha rajn slovenska biti; da ga Srečko Krajnc radi boj po nemški potegnejo keko vejo če bi Krajnc Pürgermajster bili, tebi našo amt špraho pa vse drugo čista poirderbali.

Pravijo v Križah, da hodijo dekleta zato k zdravniku, ker se jim je srce premaknilo, ko jih je fant pustil.

Pravijo pri Sv. Ani, da imajo nekateri tamkajšnji fantje samo takrat korajžo, kadar jim nihče nič neče; drugače pa takoj uprizore zajčjo dirko.

Pravijo v Črnučah pri Ljubljani, da so igralci, ki bodo nastopili v igri Charlejeva teta, poslali v Ljubljano takoj, ko so zvedeli, da je njih namen zvedel Čuk, posebnega kurirja z naročilom, naj vse Čuke, ki v Ljubljani še prosti letajo, polovi in spravi na varno. Iz Črnuč se je odpeljal po »kolesu«, v Ljubljani le pa srečal toliko Čukov, da jo je moral popihati z vlakom nazaj, ker sicer bi ga bili gotovo prevrnili pri Ježici v Savo; če bi se pa to ne bilo zgodilo, bi se bil pa Savski most gotovo v njegovih temeljih pogreznil vsaj za 2 metra. Ker je Ivan star igralec in ve take stvari, je vedno klical na poredneže: Čuke gor! Čuke dol! Kufr naprej, Kufr nazaj!

Josip Kumar
Papirnica - knjigarna.
Tovarna trgovskih
registrov.
Knjigoveznica.
Konkurenčne cene.

LUIGI CALISSANO & FIGLI

ZALOGA VINA — ALBA

Bogata izbira najfinejšega vina v steklenicah:

Barbera — Freisa — Barolo — Brachetto — Nebiolo — Asti Spumante Gran Spumante — Namizna, vina Grignolino Bele v no v steklenicah.

Zaloga v zganjarni, Trg Sv. Antona 7.
GORICA

Babica avtorizirana sprejema noseče. - Govori slovensko.
SLAVEC - TRST - Via Giulia 29

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN
DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica

r. z. z. o. z.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg, šte. 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpo-
vedi in brez odbitka.

Važje hranilne vloge z odpovednim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

Širite Čuka na palci.

Trgovina z m. nufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovca **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovca ki kupuješ mnogo hkrati
cefirja, oksforda in etamina!
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Zaloga manufaktur
CARLO MALFATTI
GORICA - Via Carducci šte. 5 - GORICA

Bogato založena z vsemi novostimi sedanje sezije
nudi sl. odjemalcem najboljše ugodnosti pri nakupu.

PRVOVRSTNI PREDMETI PO KONKURENČNIH CENAH
Reklamna darila.

Kdor nakupi za 100 - 200 - 500 - 1000 L. blaga dobi v dar:

1. — 6 najfinejših nosnih rutic z ažurom;
2. — 3 brišče iz gobastega blaga, bele;
3. — 1 elegantno kombinacijo za nevesto, platneno in lepo vezeno;
4. — 1 krasen prt za čaj z prtiči iz finega platna „Fiandra“, za 6 oseb.

Pravim Vam samo to!

Predno kupite šivalni stroj ali dvokolo, oglejte si mojo veliko zalogo šivalnih strojev „Winselman - Titan“ in „Anker“ ter dvokoles dobroznane znamke „Atena“. V zalogi imam nad 100 koles na izbiro.

Priporočam šivalne stroje Titan n Anker, kateri so za umelno vezenje in šivanje najpripravljenši. V vezenju in šivanju pouk brezplačen.

Edino slovensko zastopstvo **Blanchi** dvokoles

Pred nakupom šivalnih strojev in dvokoles, zahtevajte moj brezplačni cenik, v katerem se lahko prepričate, da je blago prvovrstno in najceneje in edino iz nemških tovarn.

Priporočam se stara in dobro znana tvrdka

Elija Čuk

Gorica, Piazza Cavour št. 9.

Las, na mehanična delavnica in popravilnica via Duomo št. 11.

Sprejema vsa popravila, katera se točno in po ceni izvršujejo

Pravilo v Črnučah pri Ljubljani, da se je neka gospodična zelo jezila, ker je dobila zelo kratko vlogo, vlogi hišne. Čuk je sedel na čišnjici pred njeno hišo in je vse slišal. Ko je stopila na prag, je Čuku začela sapa prihajati. Čuk namreč pravi, da bi jo takoj zasnuhil, če ne bi bil že oženjen s Sovo. Blondinke s svedrastimi lasmi kot koštrunček, srednje postave, rdečih in okroglih lic — po vsem tem Čuka skomina.

Pravilo v Črnučah pri Ljubljani, da se je P. zelo jezil, ko je čital, da je Čuk izvedel, da misli igrati. Ker Čuk ve, da je P. dober igralec, izvisten tamburaš, neprekosljiv pevec,

kadilec kot pristen Turek, je prepričan, da bo P. dobro odigral svojo vlogo. Se kočati se mu bo nehalo, misli na smrt mu bodo prešle, nazadnje se bo pa še sam oglasil v Čuku.

Pravilo v Črnučah pri Ljubljani, da so štiri gospodične, ki bodo nastopile v igri, ena kot milijonarka, druga kot njena sorodnica, tretja in četrta pa kot zaljubljene gospodične, zelo v skrbeh, kje bodo dobile svilenne črne obleke in luškane klobučke. Ker je Čuk slišal, da bodo Črnučanje njemu na čast pripravili slavnosten sprejem, se bo Čuk revanžiral s tem, da bo pripeljal v svojem avtomobilu celo izbiro črne obleke in klobučkov;

zaloga bo taka, da bo slava vse garderobe, ki jo je dve veliki omari, kar zatemnela.

Pravilo v Črnučah pri Ljubljani, da se neka gospodična iz Ježice samo zato vozi v istem vozu kot Črnučani, ker se ji črnuški fantje zelo dopadejo. Čuk je vse to videl, ko se je enkrat peljal s kamniškim vlakom na Štajersko.

Pravilo v Črnučah pri Ljubljani, da bodo letos tam napravili strašansko velikanski »Pevski koncert«. Ker bi Čuk rad slišal ljubke glasove črnuških pevcev, zato se priporoča, da mu rezervirajo sedež.

Pravi Čuk na palci, da pričakuje

od Črnučanov krepak odgovor, čim bolj zarobljen bo, tembolj ga bo vesel.

Pravilo pri Sv. Jakobu v Trstu, da nekdo silno hrepeni po predsedniškem mestu v odboru D. K. D.

Pravilo istotam, da je nekdo postal antialkoholist, ker mu je zakisnilo želodec vino. Pije pa vendar sladko »patino« pri I.

Pravilo pri Sv. Anli, da hodi neko dekle tako pokonci, da bi ji še mačka ne mogla splezati po hrbtu.

Obnovljena prodaja tkanin na račun NARODNE ZVEZE TOVARNARJEV

PO ZNIŽANIH CENAH

(AL RIBASSO)

VIDEM - Via Savorgnana 5 (vokal Via Cavour) - UDINE

Velika zimska prodaja.

V bogati zalogi manufakturnega blaga najdejo naši ceni. odjemalci največjo izbero po zelo znižanih cenah. Izbera je popolna in bo kupovalce brez dvoma zadovoljila.

Navajamo nekatere predmete

Čajne servijete	Lir 0.95
Nosne rutice z ažurom	" 1.25
Povoji za deteta	" 1.30
Moške barvane nogovice	" 1.75
Brisače, reklam	" 1.90
Krpice, cvrinate	" 2.50
Prtiči 60x60	" 2.75
Flanela, fantazija	" 2.75
ženske nogovice, močne	" 2.95
Naramnice	" 3.50
Moderčki	" 3.75
Blago „Pelle uovo“	" 3.79
Moške volnene nogovice	" 4.—
Flanela za srajce	" 4.25

Dvonitnik	Lir 4.90
Obposteljne preproge	" 5.50
Preproge iz Jute	" 5.50
Angleški batist	" 5.90
Majice barvane	" 5.90
Majice težke	" 6.90
Maje za kolesarje	" 10.—
Spodnja krila volnena	" 10.—
Ženske srajce z ažurom	" 10.—
Zamet za lovske obleke	" 10.90
Kombinacije bomb barvane	" 12.—
Moške maje makò	" 12.90
Sviterji ženski volneni	" 12.90
Maje kosmate za gospode	" 12.90

Volnene kombinacije	Lir 15.—
Moške maje volnene	" 16.—
Flanelaste moške srajce	" 19.50
Bluze volnene barvane	" 19.50
Jopice volnene težke	" 29.50
Plašči velour za gospo	" 29.50
Douplefaces za gospode	" 25.—
Pregrinjala	" 25.—
Rjuhe vezene	" 33.—
Post. pregr. dvojnotkane	" 34.—
Rjuhe čez 2 postelji, vezene	" 54.—
Žimnice iz žime 14 kg	" 55.—
Prešivi barvani	" 59.—
Volnene odeje	" 57.—

NB. Blago, ki ne ugaja, bodisi glede kvalitete ali cene se vzame nazaj.

Govori se: slovensko in nemško!

CENE STALNE.

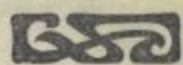

CENE STALNE.

Razprodajalcem poseben popust.

Vstop prost brez obveze nakupa.

VIDEM - Via Savorgnana 5 - UDINE